

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

**про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційною скаргою Кравченка Василя
Івановича щодо відповідності Конституції України
(конституційності) частини двадцятої статті 86 Закону
України „Про прокуратуру“**

м. К и ї в
9 липня 2018 року
№ 208-2(I)/2018

Справа № 3-232/2018(2998/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кравченка Василя Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Кравченко В.І. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 3, частині першій статті 8, частині п'ятій статті 17, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 46, частині першій статті 58, частині першій статті 64 Конституції України (конституційність) частину двадцяту статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697), згідно з якою умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України.

Кравченко В.І. з січня 2002 року перебуває на обліку в управлінні Пенсійного фонду України в Печерському районі міста Києва та отримує пенсію за вислугу років. У березні 2016 року та у лютому 2017 року він звернувся до вказаного управління із заявами про перерахунок призначеної пенсії на підставі Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789), який діяв на час призначення пенсії. Однак управління Пенсійного фонду України в Печерському районі міста Києва двічі відмовило Кравченку В.І. у перерахунку призначеної пенсії.

Печерський районний суд міста Києва постановою від 22 серпня 2017 року задовольнив адміністративний позов Кравченка В.І. до Центрального об'єднаного управління Пенсійного фонду України в місті Києві і зобов'язав його здійснити перерахунок призначеної пенсії Кравченку В.І. відповідно до статті 50¹ Закону № 1789 (в редакції на час призначення пенсії).

Київський апеляційний адміністративний суд постановою від 22 листопада 2017 року скасував постанову Печерського районного суду міста Києва від 22 серпня 2017 року та відмовив у задоволенні адміністративного позову Кравченка В.І. до Центрального об'єднаного управління Пенсійного фонду України в місті Києві. Цей суд зазначив, що на

дату звернення Кравченка В.І. із заявами про перерахунок призначеної пенсії за вислугу років положення статті 50¹ Закону № 1789 (крім третьої, четвертої, шостої, одинадцятої частин) втратили чинність згідно із Законом № 1697, а визначення умов та порядку перерахунку пенсій, призначених працівникам прокуратури Законом № 1697, віднесено до компетенції Кабінету Міністрів України.

Постановою Верховного Суду від 7 березня 2018 року касаційну скаргу Кравченка В.І. залишено без задоволення, а постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 22 листопада 2017 року – без змін.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що положення частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 порушує його право на соціальний захист у старості, гарантоване статтею 46 Конституції України, право на утвердження і забезпечення його прав державою, визначене у статті 3 Основного Закону України, а також звужує зміст та обсяг існуючих прав і свобод людини і громадянина, встановлених статтею 22 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо: вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду), з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша); якщо суб'єкт права на конституційну

скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Із аналізу судових рішень, копії яких долучені до конституційної скарги, вбачається, що автор клопотання вичерпав усі національні засоби юридичного захисту, що підтверджується наявністю постанови Верховного Суду, яка є остаточним судовим рішенням у його справі.

Вказана постанова Верховного Суду набрала законної сили 7 березня 2018 року. Кравченко В.І. повторно подав конституційну скаргу до Конституційного Суду України 15 червня 2018 року, тобто з порушенням строку подання конституційної скарги, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Той факт, що Кравченко В.І. раніше вже звертався до Конституційного Суду України з конституційною скаргою з аналогічного питання і після її повернення Секретаріатом Конституційного Суду України подав виправлену конституційну скаргу, не може вказувати на дотримання ним строку подання конституційної скарги, оскільки Законом України „Про Конституційний Суд України“ передбачена лише можливість повторного звернення до Конституційного Суду України з дотриманням вимог цього закону, зокрема щодо строків подання конституційної скарги.

Клопотання Кравченка В.І. про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги на підставі частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ є необґрунтованим, адже автор клопотання не зазначив, коли саме він одержав повний текст постанови Верховного Суду від 7 березня 2018 року, та не надав доказів, які підтверджували б час отримання повного тексту цього судового рішення.

Згідно зі статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Вивчення матеріалів конституційної скарги дає підстави для висновку, що Кравченко В.І. не обґрунтував неконституційності частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, а лише проаналізував судові рішення, дав їм оцінку, висловив незгоду з результатами правозастосування оспорюваного положення у його справі, зазначив про неправильне застосування судами України положень законів України про прокуратуру в різних редакціях до правовідносин щодо перерахунку призначеної йому пенсії, а також вказав, положення якого закону України про прокуратуру повинні застосовуватися в його справі.

Зі змісту конституційної скарги також вбачається, що автор клопотання, стверджуючи про неконституційність частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, обмежився цитуванням положень Закону № 1789 та Закону № 1697 щодо пенсійного забезпечення працівників прокуратури, норм Конституції України та юридичних позицій Конституційного Суду України.

Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, посилення на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кравченка Василя Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**